

ta stará cedule plná zrezivělých děr od cvičné palby z dvaadvacítky stržena.

Cork běžel dál, stočil se z Center Street, kde třída opět přecházela do státní dálnice, a vydal se po okresce ubíhající souběžně s jezerem. Byl už dobrý kilometr za městem, když vedle něj zpomalil luxusní černý Lincoln a skoro neslyšně stáhl kouřové zadní okýnko.

„O'Connor?“

Muž, jehož tvář vyplňovala rám okna, vypadal zhruba na třicet. Měl husté kaštanové vlasy a zbohatlicky bronzovou pleť. V propíchnutém levém uchu se mu skvělo cosi, co vypadalo jako diamantová pecka. Cork ho viděl poprvé v životě.

„Ano?“ Cork si položil ruce na boky, postavil se ke krajnici a ztěžka oddechoval.

„Přisednete si?“ otázal se opálený muž s úsměvem, který odhalil jeho zářivě bílý chrup. Ačkoliv zuby byly nepřírozeně rovné, úsměv, který vytvářely, působil nenuceně a upřímně. Matka ale Corka od malička učila, že nasedat k cizím lidem do auta se nemá. To pravidlo mu věrně sloužilo dobrých čtyřicet let a neviděl pádný důvod, proč ho teď najednou porušovat.

„Mám tu něco rozdělaného,“ ukázal na cestu.

„Chtěl jsem si s vámi popovídat o Shiloh,“ vysvětlil mu muž. A pádný důvod byl na světě. Muž nato z okýnka vytáhl ruku třímající masivní zbraň a namířil mu ji přímo na nos. To dělalo pádný důvod číslo dvě. Dveře se otevřely a Cork vzkouzl dovnitř.

Muž za volantem vypadal tak na pětatřicet, měl blondaté vlasy a na šíji víc svalů než většina lidí po celém těle. Corka napadlo, že by habánovi sice nejspíš dokázal pláchnout, ale jak by mu jednou padl do spárů, zohýbal by mu kosti jako plastová brčka.

Hezoun se na něj usmál a odložil zbraň na sedadlo mezi nimi.

„Omlouvám se. Tohle je přátelské povídání,“ pravil. „Jen jsem potřeboval vaši plnou pozornost. Nezapere to dlouho, pak se můžete vrátit k rozcvičce.“

„Řekl jste, že se chcete bavit o Shiloh.“ Cork pohledem zkontroloval zbraň. Mohl po ní bez větších obtíží sáhnout, ale rozhodl se, že si chce muže vyslechnout.

„Je pár věcí, co byste měl vědět. Pro vlastní dobro.“ Švihák poklepal řidiči na rameno. „Nastartuj, Joey. Nechceme přitahovat pozornost.“

*Hodně štěstí*, pomyslel si Cork. Jejich naleštěná limuzína působila v Auroře asi stejně nenápadně jako jeptiška v biki-nách.

Joey vyrazil směrem na sever podél jezera.

Muž na zadní sedačce byl hladce oholený a vozem se linula nenápadná vůně kvalitní vody po holení. Měl na sobě boty z teletiny, upnuté džíny a zpod tmavě zeleného svetru mu vykukovala červená semišová košile.

„Jmenuju se Angelo Benedetti. Nejspíš už jste slyšel o mé rodině. Mluvil jste o nás přece s FBI, nebo ne? Včera večer, pokud se nepletu.“

„A co má být?“

„Pak vám určitě navykládali hromadu lží, hlavně o mém otci.“

„O Vincentu Benedetti?“ ujišťoval se Cork. „Co přesně mi o něm měli nakukat?“

„Že otec zabil matku Shiloh. Podívejte, po mém otci, vlastně po celé naší rodině, už pasou hezky dlouho. No nemám pravdu, Joey?“

„Věčnost,“ přisvědčil Joey do zpětného zrcátka.

„Nikdy na nás nic nevytáhli, to je ale nezastaví,“ vysvětloval Benedetti. „Jsou jak masačky. V jednom kuse poletují kolem a jen otravují.“

„Když jenom otravují, tak co tady děláte?“